

Ο ΔΙΩΚΤΗΣ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 420

Λαρς Κέπλερ, Ο διώκτης

Τίτλος πρωτοτύπου: *Stalker*

Μετάφραση: Μαρία Φακίνου

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-διορθώσεις: Ιωάννα Ανδρέου

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Φιλμ-μοντάζ: Γιώργος Κεραμάς

Copyright© Lars Kepler, 2014

Published by agreement with Salomonsson Agency

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2016

Πρώτη έκδοση στη σουηδική γλώσσα από τις εκδόσεις Albert Bonniers Förlag, Στοκχόλμη, 2014

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Μάιος 2018

Κ.Ε.Τ. Α890 Κ.Ε.Π. 301/18

ISBN 978-960-16-7824-5

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β΄ ΚΤΕΟ), Τ.Θ. 1213,

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΛΑΡΣ ΚΕΠΛΕΡ

Ο διώκτης

αστυνομικό μυθιστόρημα

Μετάφραση

ΜΑΡΙΑ ΦΑΚΙΝΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Μόνο όταν βρέθηκε το πρώτο πτώμα πήραν στα σοβαρά το βίντεο. Στην ηλεκτρονική διεύθυνση της Κρατικής Εγκληματολογικής Υπηρεσίας είχε αποσταλεί ένας σύνδεσμος για ένα βιντεάκι στο YouTube. Το μέιλ δεν περιείχε κανένα μήνυμα, ενώ στάθηκε αδύνατο να εντοπιστεί ο αποστολέας. Η γραμματέας της αστυνομικής διεύθυνσης έκανε τη δουλειά της, ακολούθησε τον σύνδεσμο, παρακολούθησε το βίντεο και, παρόλο που υπέθεσε πως ήταν ένα μάλλον δυσνόητο αστείο, το καταχώρισε στα αρχεία.

Δύο μέρες μετά, εξαιτίας αυτού ακριβώς του βίντεο, τρεις πεπειραμένοι αστυνομικοί επιθεωρητές συγκεντρώθηκαν σε μια μικρή αίθουσα του όγδοου ορόφου στα κεντρικά της Κρατικής Εγκληματολογικής Υπηρεσίας στη Στοκχόλμη. Ο μεγαλύτερος από τους τρεις άντρες καθόταν σε μία πολυθρόνα γραφείου που έτριζε, ενώ οι άλλοι δύο στέκονταν πίσω του.

Το βίντεο που παρακολουθούσαν στη μεγάλη οθόνη του υπολογιστή είχε διάρκεια μόλις πενήντα δύο δευτερόλεπτα.

Το πλάνο, που έδειχνε μια τριαντάρα γυναίκα να βάζει ένα μαύρο καλσόν, ήταν ασταθές και γυρισμένο στα κρυφά, με κάμερα στο χέρι, έξω από το παράθυρο του υπνοδωματίου της.

Οι τρεις άντρες της Δίωξης Εγκλήματος παρακολουθούσαν τις αλλόκοτες κινήσεις της γυναίκας σε μια αμήχανη σιωπή.

Για να εφαρμόσει το καλσόν καλύτερα πάνω της, έκανε μεγάλες δρασκελιές πάνω από φανταστικά εμπόδια και πολλά καθίσματα με τα πόδια ανοιχτά.

Το πρωί της Δευτέρας, η γυναίκα είχε βρεθεί στην κουζίνα του σπιτιού της σε ένα συγκρότημα κατοικιών στο νησί Λίντινγκε,

στα περίχωρα της Στοκχόλμης. Ήταν καθισμένη στο πάτωμα και το στόμα της ήταν σκισμένο με τερατώδη τρόπο. Αίμα είχε πιτσιλίσει το παράθυρο και τη λευκή ορχιδέα στη γλάστρα της. Φορούσε μόνο καλσόν και σουτιέν.

Αργότερα την ίδια βδομάδα, το ιατροδικαστικό πόρισμα κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η γυναίκα είχε πεθάνει από αιμορραγία έπειτα από πολλαπλά τραύματα από μαχαίρι που επικεντρώνονταν, σε μια επίδειξη σπάνιας βαρβαρότητας, γύρω από τον λαιμό και το πρόσωπό της.

Η αγγλική λέξη *stalker* (διώκτης) υφίσταται από τις αρχές του 1700. Εκείνο τον καιρό είχε τη σημασία του ιχνηλάτη ή του λαθροθήρα.

Στα 1921 ο Γάλλος ψυχίατρος Κλεραμπό εξέδωσε μία μελέτη για έναν ασθενή που έπασχε από ερωτομανία. Η υπόθεση αυτή θεωρείται ευρέως η πρώτη σύγχρονη ανάλυση του ορισμού του διώκτη.

Σήμερα, διώκτης θεωρείται κάποιος που πάσχει από ιδεοψυχαναγκαστική διαταραχή και έχει τη νοσηρή εμμονή να παρακολουθεί τις δραστηριότητες ενός άλλου ατόμου.

Σχεδόν το δέκα τοις εκατό του πληθυσμού θα πέσει θύμα κάποιας μορφής παρακολούθησης από διώκτη στην πορεία της ζωής του.

Κατά κανόνα το θύμα διατηρεί ή διατηρούσε στο παρελθόν σχέση με τον διώκτη, ωστόσο σε πολλές περιπτώσεις, όταν η εμμονή επικεντρώνεται σε αγνώστους ή σε διασημότητες, η σύμπτωση αποτελεί βασικό παράγοντα.

Παρόλο που στη συντριπτική πλειονότητα των περιπτώσεων δεν απαιτείται ποτέ παρέμβαση, οι αρχές αντιμετωπίζουν με σοβαρότητα το φαινόμενο, επειδή η παθολογική ιδεοληψία ενός διώκτη μπορεί να τον καταστήσει ανά πάσα στιγμή επικίνδυνο. Όπως τα σύννεφα που κυλάνε ανάμεσα σε περιοχές με υψηλή και χαμηλή πίεση προμηνύοντας καταιγίδα μπορούν ξαφνικά να μετατραπούν σε ανεμοστρόβιλο, έτσι και οι συναισθηματικοί κλυδωνισμοί ενός διώκτη που κυμαίνονται από τη λατρεία στο μίσος μπορούν ξαφνικά να πυροδοτήσουν βίαιες αντιδράσεις.

ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 22 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, εννέα παρά τέταρτο. Έπειτα από τα μαγικά ηλιοβασιλέματα και τις λαμπερές νύχτες του καλοκαιριού, το σκοτάδι αρχίζει πλέον να σφετερίζεται το φως εντυπωσιακά γρήγορα. Έχει ήδη σκοτεινιάσει έξω από το γυάλινο αίθριο του αστυνομικού μεγάρου.

Η Μάργκοτ Σίλβερμαν βγαίνει από το ασανσέρ και πηγαίνει προς τις πόρτες ασφαλείας στον προθάλαμο. Φορά μαύρη ζακέτα με ζώνη, λευκή μπλούζα εφαρμοστή στο στήθος και μαύρο ψηλόμεσο παντελόνι που έχει τσιτώσει πάνω στη φουσκωτή κοιλιά της.

Χωρίς να βιάζεται, κατευθύνεται στις περιστρεφόμενες πόρτες του γυάλινου τοίχου. Ο φρουρός κάθεται πίσω από τον ξύλινο πάγκο, έχοντας το βλέμμα του καρφωμένο σε μία οθόνη. Κάμερες ασφαλείας παρακολουθούν κάθε τμήμα του μεγάλου συγκροτήματος μέρα νύχτα.

Τα μαλλιά της Μάργκοτ έχουν το χρώμα ανοιχτόχρωμης γυαλισμένης σημύδας και πέφτουν στην πλάτη της σε μια πλούσια κοτσίδα. Είναι τριάντα έξι χρονών και έγκυος τρίτη φορά, λαμπερή, με υγρά μάτια και ροδαλά μάγουλα.

Πηγαίνει σπίτι της έπειτα από μία εβδομάδα εντατικής δουλειάς. Κάθε μέρα έκανε υπερωρίες και ήδη την έχουν προειδοποιήσει δύο φορές ότι πιέζει πολύ τον εαυτό της.

Είναι η νέα εμπειρογνώμονας της Δίωξης Εγκλήματος για τους κατά συρροή δολοφόνους, τους μανιακούς δολοφόνους και

τους διώκτες. Η δολοφονία της Μαρίας Κάρλσον είναι η πρώτη υπόθεση που της ανατέθηκε από τότε που ανέλαβε καθήκοντα αστυνομικής επιθεωρήτριας.

Δεν υπάρχουν μάρτυρες, ούτε ύποπτοι. Το θύμα ήταν ανύπαντρο, χωρίς παιδιά, εργαζόταν ως σύμβουλος προϊόντων στην Ikea και από τότε που είχε εξοφληθεί η υποθήκη του πατρικού της σε ένα συγκρότημα κατοικιών, το σπίτι είχε περάσει στα χέρια της, μετά τον θάνατο του πατέρα της και την εισαγωγή της μητέρας της σε μονάδα φροντίδας ηλικιωμένων.

Η Μαρία πήγαινε συνήθως τα πρωινά στη δουλειά με το αυτοκίνητο μιας συναδέλφου. Όταν δεν τη βρήκε στο καθιερωμένο σημείο συνάντησής τους στην Κιρκβέγκεν, η συναδέλφός της οδήγησε μέχρι το σπίτι της και χτύπησε το κουδούνι, κοίταξε μέσα από τα παράθυρα κι έπειτα πήγε περιμετρικά στο πίσω μέρος, όπου και την είδε. Ήταν καθισμένη στο πάτωμα, τραύματα από μαχαίρι είχαν παραμορφώσει το πρόσωπό της, ο λαιμός της ήταν σχεδόν αποκομμένος, το κεφάλι της κρεμόταν στο πλάι και το στόμα της έχασκε ανοιχτό με έναν αφύσικο τρόπο.

Σύμφωνα με την προκαταρκτική έκθεση από τη νεκροψία του ιατροδικαστή, κατά πάσα πιθανότητα το στόμα της το είχαν ανοίξει κατ' αυτό τον τρόπο μετά θάνατον, κι ας ήταν θεωρητικά εφικτό να είχε πάρει από μόνο του αυτή την έκφραση.

Η νεκρική ακαμψία ξεκινά από την καρδιά και το διάφραγμα, αλλά στον λαιμό και στο σαγόνι επέρχεται μετά από δύο ώρες.

Τέτοια ώρα βράδυ Παρασκευής, ο μεγάλος προθάλαμος είναι έρημος, πέρα από δύο αστυνομικούς με σκούρα μπλε πουλόβερ που στέκονται και μιλούν και έναν εισαγγελέα με κουρασμένη όψη, ο οποίος βγαίνει από μία αίθουσα που προορίζεται για διαπραγματεύσεις σε ζητήματα προφυλάκισης.

Όταν η Μάργκοτ ορίστηκε επικεφαλής της προκαταρκτικής έρευνας αντιλαμβανόταν τις παγίδες της υπέρμετρης φιλοδοξίας της· ήξερε ότι είναι παθιασμένη με τη δουλειά της, ότι έχει την τάση να σκέφτεται τα πράγματα σε ευρύτερη κλίμακα.

Οι συναδέλφοί της θα την είχαν χλευάσει αν τους είχε πει

από την αρχή ότι ήταν απολύτως πεπεισμένη πως είχαν να κάνουν με έναν κατά συρροή δολοφόνο.

Όλη αυτή την εβδομάδα η Μάργκοτ Σίλβερμαν παρακολούθησε το βίντεο της Μαρίας Κάρλσον που έβαζε το καλσόν της πάνω από διακόσιες φορές. Όλα τα στοιχεία υποδηλώνουν ότι δολοφονήθηκε λίγο αφότου αναρτήθηκε στο YouTube το μαγνητοσκοπημένο υλικό.

Η Μάργκοτ έχει προσπαθήσει να δώσει κάποια ερμηνεία στο σύντομο φιλμ, χωρίς όμως να καταφέρει να εντοπίσει κάτι ιδιαίτερο σ' αυτό. Πολλοί άνθρωποι έχουν φετίχ με τα καλσόν, όμως τίποτε δεν υποδηλώνει ότι ο δολοφόνος έχει οποιαδήποτε τάση τέτοιας φύσεως.

Η ταινία είναι απλώς ένα σύντομο απόσπασμα από τη ζωή μιας συνηθισμένης γυναίκας. Είναι ανύπαντρη, έχει μια καλή δουλειά και κοντεύει να ολοκληρώσει μια σειρά απογευματινών μαθημάτων για κινούμενα σχέδια.

Δεν μπορούν να ξέρουν γιατί ο δράστης βρισκόταν στον κήπο της, αν ήταν από καθαρή τύχη ή το αποτέλεσμα μιας προσεκτικά σχεδιασμένης επιχείρησης, όμως στα λεπτά που μεσολάβησαν πριν τη δολοφονήσει την κινηματογράφησε, συνεπώς πρέπει να υπάρχει κάποιος λόγος που την επέλεξε.

Δεδομένου ότι έστειλε τον σύνδεσμο στην αστυνομία, σίγουρα θέλει κάτι να τους δείξει.

Ο δράστης θέλει να τονίσει κάτι σχετικά με αυτή τη γυναίκα ειδικά ή με μια συγκεκριμένη κατηγορία γυναικών γενικότερα. Ίσως έχει να κάνει με όλες τις γυναίκες, ολόκληρη την κοινωνία.

Όμως στα μάτια της Μάργκοτ τίποτε ασυνήθιστο δεν υπάρχει στη συμπεριφορά ή στο παρουσιαστικό της γυναίκας. Είναι απλώς συγκεντρωμένη στο να εφαρμόσει καλά το καλσόν της, σμίγοντας τα φρύδια της και σουφρώνοντας τα χείλια της.

Η Μάργκοτ έχει επισκεφθεί δύο φορές το σπίτι της Μαρίας Κάρλσον και έχει μελετήσει εξονυχιστικά το βίντεο που τράβηξε η Σήμανση από τον τόπο του εγκλήματος.

Η ταινία του δράστη σχεδόν θυμίζει έργο τέχνης που έχει δημιουργηθεί με αγάπη, σε σύγκριση με αυτή της αστυνομίας. Η

λεπτομερέστατη μαγνητοσκοπήση των αποδεικτικών στοιχείων που έχει κάνει η εγκληματολογική ομάδα από την κτηνώδη επίθεση είναι αμείλικτη και ωμή. Έχουν κινηματογραφήσει τη νεκρή γυναίκα από διάφορες γωνίες, καθώς κάθεται με τα πόδια απλωμένα στο πάτωμα και σκούρο αίμα την περιβάλλει. Το σουτιέν της είναι σκισμένο, πέφτοντας από τον ώμο της, και το λευκό στήθος της κρέμεται προς την πεταχτή κοιλιά της. Δεν έχει απομείνει σχεδόν τίποτε από το πρόσωπό της, μόνο ένα στόμα που χάσκει και ένας κόκκινος πολτός.

Η Μάργκοτ σταματά δήθεν τυχαία δίπλα από τη φρουτιέρα στο τραπέζι κοντά στους καναπέδες, ρίχνει μια ματιά στον φρουρό που μιλά στο τηλέφωνο, και μετά του γυρίζει την πλάτη. Για λίγα δευτερόλεπτα παρατηρεί την αντανάκλαση του φρουρού στον γυάλινο τοίχο που βλέπει στην ευρύχωρη εσωτερική αυλή, προτού πάρει έξι μήλα από τη γαβάθα και τα χώσει στην τσάντα της.

Έξι είναι πάρα πολλά, το ξέρει, αλλά δεν μπορεί να συγκρατηθεί και να μην τα πάρει όλα. Ίσως απόψε η Τζέννυ να θέλει να φτιάξει μηλόπιτα, με μπόλικο βούτυρο, κανέλα και ζάχαρη.

Το τηλέφωνό της χτυπά διακόπτοντας τις σκέψεις της. Κοιτάζει την οθόνη και βλέπει μια φωτογραφία του Άνταμ Γιουσσέφ, μέλους της ερευνητικής ομάδας.

«Έχεις φύγει;» τη ρωτά. «Σε παρακαλώ, πες μου ότι είσαι ακόμα εδώ, επειδή έχουμε...»

«Είμαι στο αυτοκίνητο στην Κλαραστραντσβέγκεν» λέει ψέματα η Μάργκοτ. «Τι ήθελες να μου πεις;»

«Ανέβασε καινούριο βίντεο».

Νιώθει το στομάχι της να σφίγγεται και ακουμπά το χέρι της κάτω από τη φουσκωτή κοιλιά της.

«Καινούργιο βίντεο» επαναλαμβάνει.

«Θα γυρίσεις;»

«Θα σταματήσω και θα κάνω αναστροφή» λέει και αρχίζει να πηγαίνει πάλι πίσω. «Φρόντισε να έχουμε ένα αντίγραφο της προκοπής».

Η Μάργκοτ θα μπορούσε να συνεχίσει και να βγει από το

κτίριο, να γυρίσει στο σπίτι της και να αφήσει την υπόθεση στα χέρια του Άνταμ. Θα αρκούσε μόλις ένα τηλεφώνημα για να κανονίσει άδεια μητρότητας με αποδοχές για έναν ολόκληρο χρόνο. Και ίσως αυτό θα έπρεπε να είχε κάνει, αν γνώριζε πόσο βίαιη θα αποδεικνυόταν η πρώτη της υπόθεση.

Το μέλλον προμηνύεται σκοτεινό, με τους πλανήτες να έχουν πάρει δυσοίωνες όψεις. Αυτήν ακριβώς τη στιγμή η μοίρα της Μάργκοτ επιπλέει σαν λεπίδα πάνω σε στάσιμα νερά.

Το φως του ασανσέρ κάνει το πρόσωπό της να μοιάζει γερασμένο. Η παχιά σκούρα γραμμή του αϊλάνερ γύρω από τα μάτια της έχει σχεδόν σβηστεί. Καθώς γέρνει πίσω το κεφάλι της, καταλαβαίνει τι εννοούν οι συνάδελφοί της όταν λένε ότι μοιάζει στον πατέρα της, τον πρώην περιφερειακό διοικητή Έρνεστ Σίλβερμαν.

Το ασανσέρ σταματά στον όγδοο όροφο και η Μάργκοτ προχωρά στον άδειο διάδρομο όσο πιο γρήγορα της επιτρέπει η φουσκωτή κοιλιά της. Μεταφέρθηκε μαζί με τον Άνταμ στον παλιό χώρο εργασίας του Γιούνα Λίννα την ίδια εβδομάδα που η αστυνομία τέλεσε μνημόσυνο γι' αυτόν. Η Μάργκοτ δεν τον είχε γνωρίσει προσωπικά, οπότε δεν είχε κανένα πρόβλημα να καταλάβει το γραφείο του.

«Γρήγορο αυτοκίνητο έχεις» της λέει ο Άνταμ όταν τη βλέπει να μπαίνει μέσα, και μετά χαμογελά δείχνοντας την άψογη οδοντοστοιχία του.

«Πολύ γρήγορο» του απαντά.

Ο Άνταμ Γιουσσέφ είναι είκοσι οκτώ χρονών, όμως το πρόσωπό του είναι στρογγυλό σαν εφήβου και τα μαλλιά του θέλουν κούρεμα. Το κοντομάνικο πουκάμισό του μισοκρέμεται έξω από το παντελόνι του. Κατάγεται από μια οικογένεια Ασσυρίων, μεγάλωσε στο Σεντερτέλιε και έπαιζε ερασιτεχνικά ποδόσφαιρο.

«Πριν από πόση ώρα ανέβηκε το βίντεο στο YouTube;» τον ρωτά.

«Πριν από τρία λεπτά» λέει ο Άνταμ. «Εκεί είναι τώρα. Στέκεται έξω από το παράθυρο και...»

«Αυτό δεν το ξέρουμε, αλλά...»

«Νομίζω ότι εκεί είναι» τη διακόπτει. «Έτσι νομίζω, πρέπει δηλαδή».

Η Μάργκοτ ακουμπά τη βαριά τσάντα της στο πάτωμα, κάθεται στην καρέκλα της και τηλεφωνεί στη Σήμανση.

«Γεια, η Μάργκοτ είμαι. Μήπως κατεβάσατε αντίγραφο;» ρωτάει με στρεσαρισμένη φωνή. «Άκου, χρειάζομαι μια τοποθεσία ή ένα όνομα... Προσπαθήστε να εντοπίσετε είτε το μέρος είτε τη γυναίκα. Αξιοποιήστε όλες τις διαθέσιμες πηγές, έχετε πέντε λεπτά, κάντε ό,τι διάολο θέλετε, μόνο δώστε μου κάτι και υπόσχομαι να σας αφήσω να φύγετε για να χαρείτε το βράδυ της Παρασκευής».

Κλείνει το τηλέφωνο και ανοίγει το καπάκι από το κουτί της πίτσας στο γραφείο του Άνταμ.

«Τέλειωσες μ' αυτήν;» τον ρωτά.

Ακούγεται ένας κοφτός διαπεραστικός ήχος, καθώς καταφτάνει ένα μείλ. Η Μάργκοτ χώνει βιαστικά στο στόμα της ένα κομμάτι κόρας. Από την ανυπομονησία, μια βαθιά γραμμή χαράζεται στο μέτωπό της. Πατάει με το ποντίκι για να ανοίξει το αρχείο του βίντεο και μεγεθύνει την εικόνα στην οθόνη, σπρώχνει την κοτσίδα της πίσω από τον ώμο της, πατά το play και τσουλά την καρέκλα της πίσω για να βλέπει και ο Άνταμ.

Το πρώτο πλάνο είναι ένα φωτισμένο παράθυρο που τρεμοπαίζει στο σκοτάδι. Η κάμερα πλησιάζει αργά, φύλλα περνάνε ξυστά πάνω από τον φακό.

Η Μάργκοτ νιώθει τα μπράτσα της να ανατριχιάζουν.

Μια γυναίκα στέκεται σε ένα δωμάτιο με δυνατό φωτισμό μπροστά από μία τηλεόραση, τρώγοντας παγωτό μέσα από τη συσκευασία. Έχει κατεβάσει το παντελόνι της φόρμας της και ισορροπεί στο ένα πόδι για να το βγάλει μαζί με την κάλτσα της.

Ρίχνει μια ματιά στην τηλεόραση και χαμογελά με κάτι, έπειτα γλείφει το κουτάλι.

Το μόνο που ακούγεται στην αίθουσα του αστυνομικού μεγάρου είναι ο ανεμιστήρας του υπολογιστή.

Δώσε μου μόνο μία λεπτομέρεια για να συνεχίσω, σκέφτεται

η Μάργκοτ καθώς παρατηρεί το πρόσωπο της γυναίκας, τα μάτια της, τα μάγουλα και το περίγραμμα του κεφαλιού της. Το σώμα της μοιάζει να αχνίζει από τη θερμότητα που δεν έχει φύγει ακόμα από πάνω της· έχει μόλις γυρίσει από έντονη άσκηση. Το λάστιχο από το εσώρουχό της έχει χαλαρώσει από τα πολλά πλυσίματα, ενώ φαίνεται ολοκάθαρα το σουτιέν της μέσα από το ιδρωμένο φανελάκι.

Η Μάργκοτ σκύβει πιο κοντά στην οθόνη, η κοιλιά της πιέζει τους μηρούς της και η βαριά κοτσίδα της πέφτει πάλι μπροστά. «Έχει απομείνει ένα λεπτό» λέει ο Άνταμ.

Η γυναίκα αφήνει το κύπελλο του παγωτού στο τραπεζάκι και φεύγει από το δωμάτιο, το παντελόνι της φόρμας της κρέμεται ακόμα από το δεξί πόδι της.

Η κάμερα την ακολουθεί, κινείται στο πλάι και περνά μπροστά από μία στενή μπαλκονόπορτα, ώσπου φτάνει στο παράθυρο του υπνοδωματίου, όπου το φως ανάβει και εμφανίζεται η γυναίκα. Βγάζει τη φόρμα της πατώντας τη με το άλλο πόδι κι έπειτα την πετά προς μία πολυθρόνα με ένα κόκκινο μαξιλάρι. Το παντελόνι ίπταται λίγα δευτερόλεπτα, χτυπά στον τοίχο πίσω από την καρέκλα και πέφτει κάτω.

Η ΚΑΜΕΡΑ ΠΡΟΧΩΡΑ ΑΡΓΑ διασχίζοντας τον σκοτεινό κήπο και σταματά ακριβώς έξω από το παράθυρο, κουνιέται αμυδρά σαν να επιπλέει πάνω σε νερό.

«Αρκεί να σηκώσει το κεφάλι της και θα τον δει» ψιθυρίζει η Μάργκοτ, νιώθοντας την καρδιά της να χτυπά πιο γρήγορα στο στήθος της.

Το φως του δωματίου φτάνει μέχρι τα φύλλα των τριανταφυλλιών έξω στον κήπο και ρίχνει μια αμυδρή λάμψη στο πάω μέρος του φακού.

Ο Άνταμ φέρνει το χέρι του στο στόμα.

Η γυναίκα βγάζει το φανελάκι της, το πετά στην καρέκλα, έπειτα στέκεται μια στιγμή με το ξεθωριασμένο εσώρουχο και το λεκιασμένο σουτιέν της κοιτάζοντας προς το κινητό που φορτίζει στο κομοδίνο δίπλα σε ένα ποτήρι νερό. Οι μηροί της είναι προησμένοι και φουσκωμένοι από την έντονη άσκηση, και το λάστιχο από το παντελόνι της φόρμας της έχει αφήσει μια κόκκινη γραμμή κατά μήκος της κοιλιάς της.

Δεν έχει τατουάζ, ούτε φαίνονται ουλές στο σώμα της, μόνο μια αδιόρατη λευκή ραγάδα από κάποια εγχυμοσύνη.

Το δωμάτιο μοιάζει όπως εκατομμύρια άλλα υπνοδωμάτια. Δεν αξίζει καν να προσπαθήσουν να το περιγράψουν.

Η κάμερα τρέμει, έπειτα κάνει πίσω.

Η γυναίκα παίρνει το ποτήρι το νερό από το κομοδίνο και το φέρνει στο στόμα της, έπειτα η ταινία σταματά απότομα.

«Γαμώτο, γαμώτο» επαναλαμβάνει νευρικά η Μάργκοτ «Τίποτε, το παραμικρό, να πάρει η οργή».

«Ας το ξαναδούμε» λέει γρήγορα ο Άνταμ.

«Να το ξαναδούμε χίλιες φορές» λέει η Μάργκοτ τσουλώντας την καρέκλα της ακόμα πιο πίσω. «Άντε, ξαναβάλ' το, αλλά δεν πρόκειται να μας δώσει το παραμικρό στοιχείο».

«Εγώ βλέπω πολλά πράγματα, βλέπω...»

«Βλέπεις μια μονοκατοικία του εικοστού αιώνα, με μερικά οπωροφόρα, τριανταφυλλιές, τριπλά παράθυρα, μία τηλεόραση σαράντα δύο ιντσών κι ένα παγωτό Μπεν & Τζέρρυ» του λέει δείχνοντας προς τον υπολογιστή.

Δεν της είχε περάσει ποτέ ως τώρα από το μυαλό πόσο μοιάζουν οι άνθρωποι μεταξύ τους. Βλέποντάς τους μέσα από ένα παράθυρο, μια ευρεία γκάμα Σουηδών εντάσσονται στο ίδιο μοντέλο, μοιάζουν απaráλλακτοι. Απόξω φαίνεται να ζούμε ακριβώς με τον ίδιο τρόπο, δείχνουμε το ίδιο, κάνουμε τα ίδια πράγματα, έχουμε τα ίδια αντικείμενα.

«Είναι τελείως τρελό» λέει θυμωμένα ο Άνταμ. «Γιατί ποστάρει αυτά τα βίντεο; Τι διάολο θέλει;»

Η Μάργκοτ ρίχνει μια ματιά έξω από το μικρό παράθυρο του γραφείου τους, όπου οι μαύρες κορυφές των δέντρων του πάρκου Κρόνομπεργκ αχνοφαίνονται με φόντο την ομιχλώδη λάμψη της πόλης.

«Πρόκειται αναμφίβολα για κατά συρροή δολοφόνο» του λέει. «Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να σκιαγραφήσουμε έστω και αδρά ένα προφίλ, για να μπορέσουμε...»

«Πώς τη βοηθά αυτό;» διακόπτει ο Άνταμ περνώντας το χέρι του μέσα από τα μαλλιά του. «Στέκεται έξω από το παράθυρό της, κι εσύ λες να φτιάξουμε το προφίλ ενός εγκληματία!»

«Μπορεί να βοηθήσει στο επόμενο θύμα».

«Τι σκατά;» αναφωνεί ο Άνταμ. «Πρέπει να...»

«Πάψε μια στιγμή» τον διακόπτει η Μάργκοτ και παίρνει το τηλέφωνό της.

«Εσύ να πάψεις» λέει ο Άνταμ υψώνοντας τη φωνή του. «Έχω κάθε δικαίωμα να λέω την άποψή μου. Όχι; Νομίζω ότι

πρέπει να βάλουμε τις εφημερίδες να δημοσιεύσουν τη φωτογραφία αυτής της γυναίκας στους ιστότοπούς τους».

«Άνταμ, άκουσέ με... όσο κι αν θα 'θελα να μπορούσαμε να μάθουμε την ταυτότητά της, δεν έχουμε τίποτε για να προχωρήσουμε» λέει η Μάργκοτ. «Θα μιλήσω με τη Σήμανση, αλλά αμφιβάλλω αν θα βρουν κάτι περισσότερο από την τελευταία φορά».

«Αν όμως κυκλοφορήσουμε τη φωτογραφία της στους...»

«Δεν έχω χρόνο για τις αηδίες σου τώρα» τον κόβει απότομα. «Σκέψου μια στιγμή... Όλα υποδεικνύουν ότι ανέβασε το βίντεο απευθείας από τον κήπο της, έτσι θεωρητικά υπάρχει φυσικά ευκαιρία να τη σώσουμε».

«Αυτό ακριβώς λέω!»

«Έχουν όμως ήδη περάσει πέντε λεπτά, και αυτός είναι πολύς χρόνος για να στέκεσαι έξω από ένα παράθυρο».

Ο Άνταμ σκύβει μπροστά και την καρφώνει με το βλέμμα του. Τα κουρασμένα μάτια του είναι κατακόκκινα και το δέρμα του έχει μυρμηγκιάσει.

«Οπότε απλώς θα τα παρατήσουμε;»

«Η κατάσταση είναι κρίσιμη, αλλά πρέπει να σκεφτούμε καθαρά» απαντά.

«Ωραία» λέει ο Άνταμ, με φανερό την ενόχλησή του.

«Ο δράστης ξεχειλίζει από αυτοπεποίθηση, ξέρει ότι προηγείται κατά πολύ από εμάς» εξηγεί βιαστικά η Μάργκοτ καθώς παίρνει το τελευταίο κομμάτι πίτσα. «Όσο καλύτερα τον γνωρίζουμε όμως...»

«Να τον γνωρίσουμε; Προσωπικά δεν είναι αυτό που σκέφτομαι αυτή τη στιγμή» λέει ο Άνταμ σκουπίζοντας τον ιδρώτα κάτω από τη μύτη του. «Δεν μπορέσαμε να βγάλουμε άκρη με το προηγούμενο βίντεο, δε βρήκαμε τίποτε στον τόπο του εγκλήματος, και δε θα μπορέσουμε να βγάλουμε άκρη ούτε με αυτό το βίντεο».

«Είναι μάλλον απίθανο να βρούμε εγκληματολογικά στοιχεία, αλλά μπορούμε να προσπαθήσουμε να τον πιάσουμε αναλύοντας τα βίντεο και την ωμότητα του τρόπου δράσης του»

απαντά η Μάργκοτ, ενώ νιώθει το μωρό να κινείται μέσα της. «Τι έχουμε δει ως τώρα, τι μας έχει δείξει, και τι βλέπει αυτός;»

«Μια γυναίκα που είχε βγει για τρέξιμο και τώρα τρώει παγωτό βλέποντας τηλεόραση» λέει επιφυλακτικά ο Άνταμ.

«Τι μας λένε αυτά για τον δολοφόνο;»

«Πως του αρέσουν οι γυναίκες που τρώνε παγωτό... Δεν ξέρω». Ο Άνταμ αναστενάζει και κρύβει το πρόσωπό του μες στα χέρια του.

«Έλα τώρα».

«Με συγχωρείς, αλλά...»

«Σκέφτομαι πως ο δολοφόνος ανεβάζει ένα βίντεο το οποίο απεικονίζει τη χρονική στιγμή που οδηγεί προς τον φόνο» λέει η Μάργκοτ. «Δε βιάζεται, απολαμβάνει τη στιγμή και... θέλει να μας δείξει τις γυναίκες ζωντανές, θέλει να τις διατηρήσει ζωντανές μαγνητοσκοπώντας τις. Ίσως να τον ενδιαφέρουν οι ζωντανοί».

«Ένας ηδονοβλεψίας» λέει ο Άνταμ, νιώθοντας ανατριχίλα στη ραχοκοκαλιά του από την αγωνία.

«Ένας διώκτης» ψιθυρίζει εκείνη.

«Πες μου με ποιες λέξεις να φάξω τη λίστα με τα φρικιά που έχουν βγει από τη φυλακή ή από ψυχιατρικές μονάδες» λέει ο Άνταμ και συνδέεται στο εσωτερικό δίκτυο της αστυνομίας.

«Βιαστής, σαδιστικός βιασμός, ιδεοψυχαναγκαστική διαταραχή».

Ο Άνταμ πληκτρολογεί γρήγορα, πατά με το ποντίκι, πληκτρολογεί κι άλλο.

«Πάρα πολλά αποτελέσματα» λέει. «Δεν έχουμε χρόνο».

«Δοκίμασε το όνομα του πρώτου θύματος».

«Κανένα αποτέλεσμα» απαντά ο Άνταμ αναστενάζοντας και τραβώντας απότομα τα μαλλιά του.

«Ένας κατά συρροή βιαστής που έχει περάσει από θεραπεία και είναι μάλλον χημικά ευνουχισμένος» λέει η Μάργκοτ διατυπώνοντας φωναχτά τις σκέψεις της.

«Πρέπει να αντιπαραβάλουμε τις βάσεις δεδομένων, αλλά

θα πάρει πολύ χρόνο» λέει ο Άνταμ και σηκώνεται από την καρέκλα του. «Δεν πρόκειται να πιάσει. Τι διάολο θα κάνουμε;»

«Είναι νεκρή». Η Μάργκοτ αναστενάζει και ακουμπά πίσω στην καρέκλα της. «Μπορεί να της έχουν απομείνει μερικά λεπτά, αλλά...»

«Δεν ξέρω αν μπορώ να διαχειριστώ κάτι τέτοιο» λέει ο Άνταμ. «Τη βλέπουμε, βλέπουμε το πρόσωπό της, το σπίτι της... Χριστέ μου, μπορούμε να δούμε τι γίνεται στη ζωή της, αλλά δεν μπορούμε να ανακαλύψουμε ποια είναι μέχρι να πεθάνει και κάποιος να βρει το πτώμα της».

Η ΣΟΥΖΑΝΝΑ ΚΕΡΝ ΝΙΩΘΕΙ τους μηρούς της να καίνε από το τρέξιμο, καθώς βγάζει το ιδρωμένο παντελόνι της και το πετά προς την πολυθρόνα.

Από τότε που έγινε τριάντα, τρέχει πέντε χιλιόμετρα τρία απογεύματα την εβδομάδα. Έπειτα από το τρέξιμο της Παρασκευής συνήθως τρώει παγωτό και βλέπει τηλεόραση, μιας και ο Μπγιον δε γυρίζει σπίτι πριν τις δέκα.

Όταν εκείνος έπιασε δουλειά στο Λονδίνο, η Σουζάννα νόμιζε ότι θα ένωθε μοναξιά, όμως αρκετά σύντομα άρχισε να εκτιμά τις ώρες που είχε για τον εαυτό της τις βδομάδες που ο Μόργκαν ήταν μαζί με τον μπαμπά του.

Χρειάζεται αυτό τον ελεύθερο χρόνο περισσότερο από ποτέ, έπειτα από τα απαιτητικά μαθήματα στην προχωρημένη νευρολογία που ξεκίνησε στο Ινστιτούτο Καρολίνσκα.

Βγάζει το ιδρωμένο αθλητικό σουτιέν της ενώ σκέφτεται ότι μπορεί να το ξαναχρησιμοποιήσει την Κυριακή προτού το βάλει πάλι για πλύσιμο.

Δε θυμάται άλλο καλοκαίρι τόσο ζεστό σαν αυτό.

Ένας ήχος σαν γρατζούνισμα την κάνει να γυρίσει προς το παράθυρο.

Ο πίσω κήπος είναι τόσο σκοτεινός, που το μόνο που βλέπει είναι η αντανάκλαση του υπνοδωματίου. Μοιάζει με σκηνικό θεάτρου, με τηλεοπτικό στούντιο. Έχει μόλις κάνει την είσοδό της και στέκεται κάτω από τους προβολείς.

Μόνο που έχω ξεχάσει να ντυθώ, σκέφτεται ειρωνικά από μέσα της.

Στέκεται μια στιγμή παρατηρώντας το γυμνό σώμα της. Κάτω από τον θεατρικό φωτισμό, η αντανάκλασή της στο παράθυρο μοιάζει πιο λεπτή απ' ό,τι είναι στην πραγματικότητα.

Ακούγεται ξανά ο ίδιος ήχος, λες και κάποιος ξύνει με τα νύχια του το τζάμι. Είναι πολύ σκοτεινά για να δει μήπως κάθεται κάποιο πουλάκι εκεί έξω.

Κοιτάζει το παράθυρο προσπαθώντας να δει μέσα από τις αντανάκλασεις και πιάνει το σκούρο μπλε κάλυμμα του κρεβατιού για να σκεπαστεί. Τρέμει ολόκληρη.

Καταπολεμώντας μια ενστικτώδη διστακτικότητα, πηγαίνει προς το παράθυρο, φέρνει το πρόσωπό της πιο κοντά και φανερώνεται ο κήπος, σαν ένας σκούρος γκριζος κόσμος, σαν τον κάτω κόσμο σε χαρακτηριστικό του Γκουστάβ Ντορέ.

Διακρίνει το μαύρο χορτάρι, τους ψηλούς θάμνους, την κούνια του Μόργκαν που λικνίζεται με τον αέρα, και τις στοιβαγμένες τζαμαρίες πίσω από το παιδικό σπιτάκι για το δωμάτιο κήπου που ποτέ δεν κατάφεραν να φτιάξουν.

Η ανάσα της θολώνει το τζάμι, καθώς ισιώνει την πλάτη της και τραβά τις κουρτίνες. Αφήνει το χοντρό κάλυμμα να πέσει στο πάτωμα και πηγαίνει γυμνή προς την πόρτα. Νιώθει τη ραχοκοκαλιά της να ανατριχιάζει και στρέφεται ξανά στο παράθυρο. Μια λωρίδα μαύρο χορτάρι λαμπυρίζει στο κενό που έχουν αφήσει ανάμεσά τους οι σκούρες ροζ κουρτίνες.

Παίρνει το τηλέφωνό της από το κομοδίνο και τηλεφωνεί στον Μπγιον, και ενώ ακούει να καλεί γυρίζει και κοιτάζει πάλι το παράθυρο.

«Γεια σου, αγάπη μου» απαντά ο Μπγιον, πολύ δυνατά.

«Είσαι στο αεροδρόμιο;»

«Τι;»

«Είσαι στο...»

«Είμαι στο αεροδρόμιο, τρώω ένα χάμπουργκερ και...»

Η φωνή του χάνεται σε έναν χείμαρρο από αντρικές φωνές που ζητωκραυγάζουν στο βάθος.

«Η Λίβερπουλ μόλις έβαλε γκολ πάλι» εξηγεί ο Μπγιον.

«Ζήτω» λέει εκείνη, χωρίς ενθουσιασμό.

«Μου τηλεφώνησε η μαμά σου για να με ρωτήσει τι θέλεις για τα γενέθλιά σου».

«Τι γλυκό!» του λέει.

«Της είπα ότι θα ήθελες μερικά διαφανή εσώρουχα» αστειεύεται εκείνος.

«Τέλεια».

Η Σουζάννα κοιτάζει το γρασίδι που λαμπυρίζει ανάμεσα από τις κουρτίνες, καθώς η γραμμή του τηλεφώνου κάνει παράσιτα.

«Όλα καλά στο σπίτι;» λέει η φωνή του Μπγιον μέσα στο αυτί της.

«Απλώς φοβήθηκα λίγο το σκοτάδι».

«Ο Μπεν δεν είναι εκεί;»

«Μπροστά από την τηλεόραση».

«Και ο Τζέρι;»

«Και οι δύο με περιμένουν» του απαντά χαμογελώντας.

«Μου λείπεις» της λέει.

«Φρόντισε να μη χάσεις το αεροπλάνο» ψιθυρίζει η Σουζάννα.

Μιλάνε λίγο ακόμα, μετά αποχαιρετιούνται και στέλνουν φιλιά ο ένας στον άλλον, η γραμμή νεκρώνει και η Σουζάννα μένει μόνη να σκέφτεται έναν ασθενή που έφεραν το προηγούμενο βράδυ· έναν νεαρό άντρα ο οποίος είχε τρακάρει με τη μηχανή του· δε φορούσε κράνος, με αποτέλεσμα να υποστεί βαριές κρανιοεγκεφαλικές κακώσεις. Ο πατέρας του είχε έρθει αμέσως στο νοσοκομείο από τη νυχτερινή του βάρδια. Φορούσε ακόμα τη βρόμικη φόρμα εργασίας, και μία αναπνευστική μάσκα κρεμόταν γύρω από τον λαιμό του.

Κρατώντας το ροζ κιμονό της μπροστά της, η γυναίκα πηγαίνει ξανά στο καθιστικό και κλείνει τις βαριές κουρτίνες.

Μια παράξενη, ανησυχητική ατμόσφαιρα πλανάται στο δωμάτιο.

Οι κουρτίνες θροϊζουν μπροστά από τα παράθυρα και η Σου-

ζάνα ανατριχιάζει καθώς γυρίζει την πλάτη της και απομακρύνεται αποκεί.

Δοκιμάζει το παγωτό. Είναι πιο μαλακό τώρα, όπως πρέπει. Μια πηχτή γεύση σοκολάτας γεμίζει το στόμα της.

Αφήνει το κύπελλο και πηγαίνει στο μπάνιο, κλειδώνει την πόρτα, ανοίγει τη βρύση της μπανιέρας, λύνει την αλογοουρά της και αφήνει το λαστιχάκι στην άκρη του νιπτήρα.

Βγάζει έναν αναστεναγμό ανακούφισης όταν το καυτό νερό πέφτει πάνω στο κεφάλι και στον λαιμό της καλύπτοντας ολόκληρο το σώμα της. Τα αυτιά της βουίζουν, οι ώμοι της χαλαρώνουν και οι μύες της μαλακώνουν. Σαπουνίζεται και περνά το χέρι της ανάμεσα από τα πόδια της, προσέχοντας ότι οι τρίχες έχουν αρχίσει να ξαναβγαίνουν από την τελευταία φορά που έκανε κερύ.

Η Σουζάνα σκουπίζει τον αχνό από τη γυάλινη πόρτα με το χέρι της, για να βλέπει το χερούλι και την κλειδαριά από την πόρτα του μπάνιου.

Ξαφνικά θυμάται αυτό που νόμισε ότι είχε δει στο παράθυρο του υπνοδωματίου τη στιγμή που τραβούσε το κάλυμμα του κρεβατιού προς το μέρος της για να σκεπαστεί.

Αμέσως το έδιωξε από το μυαλό της, θεωρώντας ότι η φαντασία της της έπαιζε παιχνίδια. Είναι ανοησία να παραδίδεται σε τέτοιες φοβίες. Άλλωστε, σκέφτηκε, δε θα μπορούσε να δει καν έξω, μέσα από το τζάμι.

Το δωμάτιο ήταν πολύ φωτεινό και ο κήπος πολύ σκοτεινός.

Ωστόσο στην αντανάκλαση του σκούρου καλύμματος της είχε φανεί ότι έβλεπε ένα πρόσωπο να την κοιτάζει.

Την επόμενη στιγμή η μορφή είχε εξαφανιστεί κι εκείνη πίστεψε ότι πρέπει να είχε κάνει λάθος, όμως τώρα δεν μπορεί να μη σκέφτεται ότι ίσως και να ήταν αλήθεια.

Σίγουρα δεν ήταν παιδί, ίσως κάποιος γείτονας που έψαχνε τον γάτο του και εκείνη τη στιγμή σταμάτησε για να την κοιτάξει.

Η Σουζάνα κλείνει τη βρύση και η καρδιά της χτυπά τόσο δυνατά, που γρονθοκοπά ψηλά στο στήθος της, καθώς συνειδητοποιεί ότι η πόρτα της κουζίνας που οδηγεί στον κήπο είναι

ανοιχτή. Πώς γίνεται να την ξέχασε; Την έχει ανοιχτή όλο το καλοκαίρι για να μπαίνει το δροσερό βραδινό αεράκι, αλλά συνήθως την κλείνει και την κλειδώνει προτού μπει για μπάνιο.

Σκουπίζει τον αχνό από τη γυάλινη πόρτα και κοιτάζει ξανά την κλειδαριά στην πόρτα του μπάνιου. Τίποτε δεν έχει αλλάξει. Απλώνει το χέρι της για να πιάσει την πετσέτα και σκέφτεται ότι θα τηλεφωνήσει στον Μπγιορν και θα του ζητήσει να παραμείνει στη γραμμή όσο η ίδια ψάχνει μέσα στο σπίτι.

Η ΣΟΥΖΑΝΝΑ ΑΚΟΥΕΙ ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΗΜΑΤΑ από την τηλεόραση μόλις βγαίνει από το μπάνιο. Το λεπτό μετάξι του κιμονό κολλά στο νωπό δέρμα της.

Ένα κρύο ρεύμα σαρώνει το πάτωμα.

Τα πέλματά της αφήνουν υγρά αποτυπώματα στο φθαρμένο παρκέ.

Τα παράθυρα της τραπεζαρίας λαμποκοπούν στο σκοτάδι. Από πίσω, διακρίνεται αμυδρά το περίγραμμα από τις κρεμαστές γλάστρες με τις φτέρες. Η Σουζάννα νιώθει σαν να την παρακολουθούν, αλλά πιέζει τον εαυτό της να μην κοιτάξει, από φόβο μήπως τρομάξει ακόμα περισσότερο.

Παρ' όλα αυτά, μένει μακριά από την κλειστή πόρτα του υπογείου καθώς πλησιάζει στην κουζίνα.

Τα μαλλιά της έχουν ποτίσει την πλάτη του κιμονό. Είναι τόσο βρεγμένα, που στάζουν μέσα στο ύφασμα, κυλώντας ανάμεσα στους γλουτούς της.

Το πάτωμα γίνεται πιο κρύο όταν φτάνει στην κουζίνα.

Η καρδιά της χτυπά δυνατά μέσα στο στήθος της.

Ξαφνικά σκέφτεται ξανά τον νεαρό άντρα με τις σοβαρές κρανιοεγκεφαλικές κακώσεις. Τον είχαν ναρκώσει με κεταμίνη. Όλο του το πρόσωπο είχε συνθλιβεί, είχε πολτοποιηθεί κοντά στους κροτάφους. Ο πατέρας του επαναλάμβανε διαρκώς χαμηλόφωνα ότι ο γιος του δεν είχε τίποτε. Θα του έκανε καλό να μιλήσει σε κάποιον, όμως η Σουζάννα δεν προλάβαινε.

Τώρα φαντάζεται ότι ο γεροδεμένος πατέρας την έχει βρει, ότι θεωρεί αυτήν υπεύθυνη και τώρα στέκεται έξω από την πόρτα της κουζίνας με τη βρόμικη φόρμα του.

Διαφορετικό τραγούδι στην τηλεόραση τώρα.

Ένα αεράκι μπαίνει κατευθείαν στην κουζίνα. Η πόρτα για τον κήπο είναι ορθάνοιχτη. Η λεπτή κουρτίνα από πλαστικές λωρίδες κυματίζει μες στο δωμάτιο. Η Σουζάννα προχωρά αργά. Δυσκολεύεται να δει πίσω από την κουρτίνα που χορεύει. Κάποιος θα μπορούσε να στέκεται ακριβώς απέξω.

Τεντώνει το χέρι της, σπρώχνει στην άκρη τις πλαστικές λωρίδες, γλιστρά ανάμεσά τους και πιάνει το πόμολο της πόρτας.

Το πάτωμα είναι δροσερό από τον νυχτερινό αέρα που ρέει μες στην κουζίνα.

Το κιμονό της λύνεται και ανοίγει.

Προλαβαίνει να παρατηρήσει ότι ο σκοτεινός κήπος είναι έρημος. Οι θάμνοι κουνιούνται με τον αέρα και η κούνια λικνίζεται ρυθμικά.

Κλείνει γρήγορα την πόρτα, χωρίς να την απασχολήσει που έχει πιαστεί η κουρτίνα, και βιαστικά την κλειδώνει, μετά βγάζει το κλειδί και κάνει πίσω.

Αφήνει το κλειδί μες στη γαβάθα με τα σκόρπια ψιλά και δένει το κιμονό της.

Τουλάχιστον τώρα είναι κλειδωμένα, σκέφτεται, όταν ακούει ένα τρίξιμο πίσω από την πλάτη της.

Γυρίζει απότομα και μετά χαμογελά με την αντίδρασή της. Ήταν απλώς το παράθυρο του καθιστικού που κουνήθηκε πάνω στους μεντεσέδες του όταν σταμάτησε να κάνει ρεύμα.

Το κοινό γιουχάρει και σφυρίζει αποδοκιμαστικά την απόφαση των κριτών.

Η Σουζάννα σκέφτεται να πάρει το τηλέφωνό της από το υπνοδωμάτιο και να τηλεφωνήσει στον Μπγιορν. Κανονικά τώρα θα περιμένει στην πύλη. Θέλει να ακούει τη φωνή του όσο φάχνει το σπίτι, προτού βολευτεί μπροστά από την τηλεόραση. Έχει τσιτώσει πολύ από τον φόβο της για να χαλαρώσει διαφορετικά. Το μόνο πρόβλημα είναι ότι δεν έχει καθόλου σήμα στο

υπόγειο. Ίσως θα μπορούσε να τον βάλει σε ανοιχτή ακρόαση και να αφήσει το κινητό στα μισά της σκάλας.

Σκέφτεται ότι δε χρειάζεται να γλιστρά σαν το φάντασμα μες στο ίδιο της το σπίτι, αλλά αναπόφευκτα κινείται αθόρυβα.

Περνά μπροστά από την κλειστή πόρτα του υπογείου, βλέπει τα σκοτεινά παράθυρα στην τραπεζαρία με την άκρη του ματιού της και συνεχίζει προς το καθιστικό.

Ξέρει ότι κλείδωσε την εξώπορτα αφού γύρισε από το τρέξιμο, αλλά και πάλι θέλει να πάει και να την ελέγξει. Και καλά θα κάνει· μετά δε θα χρειαστεί να το ξανασκεφτεί.

Από το μισάνοιχτο παράθυρο του καθιστικού ακούγεται ένας ήχος σαν σφύριγμα, καθώς το στενό άνοιγμα που υπάρχει ρουφά την κουρτίνα.

Αρχίζει να πηγαίνει προς την τραπεζαρία και παρατηρεί ότι τα αγριολούλουδα στο βάζο πάνω στο βαρύ δρύινο τραπέζι έχουν πιει όλο το νερό τους, προτού σταματήσει απότομα.

Είναι λες και ένα λεπτό στρώμα πάγου κάλυψε ολόκληρο το σώμα της. Σε κλάσματα δευτερολέπτου, η αδρεναλίνη διαχέεται στο αίμα της.

Τα τρία παράθυρα της τραπεζαρίας λειτουργούν σαν μεγάλοι καθρέφτες. Το τραπέζι και οι οκτώ καρέκλες φωτίζονται από το φως στο ταβάνι, και κοντά τους στέκεται μία φιγούρα.

Η Σουζάννα καρφώνει το βλέμμα της στην αντανάκλαση του δωματίου, η καρδιά της χτυπά ξέφρενα, κοντεύει να σπάσει.

Στο άνοιγμα της πόρτας του χολ στέκεται κάποιος κρατώντας ένα κουζινομάχαιρο.

Είναι μέσα, είναι μέσα στο σπίτι, σκέφτεται η Σουζάννα.

Έχει κλείσει και έχει κλειδώσει την πόρτα της κουζίνας, ενώ θα έπρεπε να το είχε σκάσει και να είχε βγει στον κήπο.

Με αργά βήματα, η Σουζάννα κινείται προς τα πίσω.

Ο εισβολέας στέκεται ακίνητος με την πλάτη γυρισμένη στην τραπεζαρία, κοιτάζοντας τον διάδρομο και την κουζίνα. Το μεγάλο μαχαίρι κρέμεται στο δεξί του χέρι, που συσπάται ανυπόμονα.

Η Σουζάννα οπισθοχωρεί, το βλέμμα της καρφωμένο στη φι-

γούρα που είναι στο χολ. Το δεξί της πόδι γλιστρά πάνω στο πάτωμα και το παρκέ τρίζει ελαφρά καθώς μετακινεί το βάρος της.

Πρέπει να βγει έξω, αλλά αν προσπαθήσει να φτάσει στην κουζίνα, θα φαίνεται από τον διάδρομο. Ίσως να προλάβει να πάρει το κλειδί από τη γαβάθα, αλλά δεν είναι καθόλου σίγουρο.

Συνεχίζει να οπισθοχωρεί προσεκτικά, βλέποντας τώρα τον εισβολέα στο τελευταίο παράθυρο.

Το πάτωμα τρίζει κάτω από το αριστερό της πόδι, σταματά και παρατηρεί τη φιγούρα, που στρέφεται προς την τραπεζαρία, έπειτα σηκώνει το κεφάλι και τη βλέπει από τα σκοτεινά παράθυρα.

Η Σουζάννα κάνει ακόμα ένα αργό βήμα πίσω. Ο εισβολέας αρχίζει να έρχεται προς το μέρος της. Σιγοκλαίγοντας από φόβο, γυρίζει και μπαίνει τρέχοντας στο καθιστικό.

Γλιστρά στη μοκέτα, χάνει την ισορροπία της και χτυπά το γόνατό της στο πάτωμα, τεντώνοντας το χέρι για να ανακόψει τη φόρα από το πέσιμο, και της κόβεται η ανάσα από τον πόνο.

Ακούγεται μια καρέκλα που χτυπά στο τραπέζι.

Καθώς σηκώνεται, ρίχνει κάτω ένα πορτατίφ: χτυπά στον τοίχο προτού πέσει με κρότο στο πάτωμα.

Πίσω της ακούει γρήγορα βήματα.

Χωρίς να κοιτάξει γύρω της, ορμά στο μπάνιο και κλειδώνει την πόρτα. Ο αέρας εδώ μέσα είναι ακόμα ζεστός και υγρός.

Αυτό αποκλείεται να συμβαίνει, σκέφτεται πανικόβλητη.

Περνά βιαστικά μπροστά από τον νιπτήρα και την τουαλέτα και τραβά την κουρτίνα του μικρού παραθύρου. Τα χέρια της τρέμουν καθώς προσπαθεί να ανοίξει ένα από τα μάνταλα. Έχει κολλήσει. Το τραβά και προσπαθεί να πιέσει τον εαυτό της να ηρεμήσει. Δοκιμάζει ξανά και καταφέρνει να ανοίξει το πρώτο, όταν ακούει ένα γδάρσιμο από την κλειδαριά της πόρτας του μπάνιου. Ορμά προς το μέρος της και αρπάζει σφιχτά το πόμολο τη στιγμή που αρχίζει να γυρίζει. Το κρατά με τα δυο της χέρια και νιώθει την καρδιά της να χτυπά σαν τρελή από τον τρόμο.